

Американців у готелі було тільки двоє, Вони не знали нікого з тих, кого зустрічали на сходах, ідучи із і свого номера чи повертаючись до нього. Їхній номер був на і другому поверсі й виходив на море. З вікна було видно й громадський парк та пам'ятник героям війни. У парку росли великі пальми й стояли зелені лави. За доброї погоди там завжди сидів якийсь художник з мольбертом. Художникам цодобалися і пальми та яскраві фасади готелів, звернені до парку й моря. Італійці приїздили здалеку поглянути на той пам'ятник. Він і був бронзовий і блищав на дощі.

Ішов дощ. З пальм капотіло. На посиляних жорсткою доріжках стояли калюжі. Морська хвиля довгою смугою котилася на берег і розбивалась, тоді відпливала назад і знову накочу— і вала довгою смугою й розбивалась, а дощ ішов не вщухаючи. На площі коло пам'ятника не залишилося жодного автомобіля. На протилежному боці у дверях кафе стояв офіціант і дивився на безлюдну площу.

Американка стояла біля вікна й дивилася надвір. Там, під самим їхнім вікном, під одним з мокрих зелених столиків, з яких капотіла вода, зіщулившись, сиділа кішка. Вона намагалася зібгатись у клубочок, щоб на неї не капало.

— Я піду візьму ту кицю,— сказала американка.

— То, може, я піду,— озвався з ліжка її чоловік.

— Ні, я сама. Бідолашна киця, як вона кулиться під столиком, щоб не змокнути.

Чоловік узявся читати далі, відхилившись на дві подушки, покладені в ногах діжка.

— Тільки не намокни там,— мовив він.

Американка спустилася вниз, і власник готелю підвівся і вклонився їй із своєї контори. Стіл його стояв у глибині контори. Власник готелю був старий чоловік, дуже високий на зріст.

— Il piove (Дощить (італ.)), — сказала американка. їй подобався власник готелю.

— Si, si, signora, brutto tempo (Так, так, синьоро, погана погода (італ.)). Дуже погана погода.

Він стояв за столом у глибині своєї напівтемної кімнатки. Американці він подобався. їй подобалось, як уважно вислуховує він усі нарікання. Подобалась його спокійна гідність. Подобалось його бажання прислужитися їй. Подобалось усе його поведження як власника готелю. Подобалось його важке старе обличчя й великі руки.

З цим почуттям прихильності до нього вона відчинила двері й визирнула надвір. Дощ припустив ще дужче. Якийсь чоловік у гумовому плащі йшов через безлюдну площу до кафе. Кішка мала бути десь праворуч. Можливо, вдасться пройти попід карнизом. Коли вона вже ступила за двері, позад неї розкрили парасольку. То була покоївка, що прибирала в їхньому номері.

— Щоб ви не намокли,— усміхнувшись, мовила вона по-італійському.

Напевне, її послав власник готелю.

У супроводі покоївки, що тримала над нею парасольку, американка пройшла доріжкою під вікно свого номера. Столик був на місці, вимитий дощем до ясно-зеленого, але кішка зникла. Американка враз посмутніла. Покоївка глянула на неї.

— Ha perduto qualche cosa, signora? (Ви щось загубили, синьоро? (Італ.))

Тут була кішка,— мовила молода американка.

— Кішка?

— Si, il gatto (Так, кішка (італ.)).

— Кішка? — засміялася покоївка.— Кішка на дощі?

— Так,— відказала вона,— отут під столиком.— А потім: — Мені ж так хотілось її взяти. Так хотілося киці.

Коли вона говорила по-англійському, обличчя покоївки напружувалось.

— Ходімо, синьйоро,— сказала вона.— Треба повертатись. А то змокнете.

— Та певно,— сказала молода американка.

Вони рушили доріжкою назад і повернулися до готелю. Покоївка затрималась за дверима, згортаючи парасольку. Коли молода американка поминала контору, *padrone* (Хазяїн (італ.)) вклонився їй з-за свого стола. І щось у ній наче стислося в маленький тугий клубок. *Padrone* змушував її почувати себе зовсім маленькою і водночас посправжньому значною. Ось і тепер вона па якусь мить ніби піднеслася на недосяжну височінь.

Вона зійшла сходами нагору й відчинила двері свого номера. Джордж лежав на ліжку й читав.

— Принесла свою кицьку? — спитав він, відкладаючи книжку.

— Її там уже немає.

— Цікаво, де ж вона поділася,— сказав він, даючи очам перепочити від читання.

Вона сіла на ліжко.

— А мені так хотілося її взяти,— мовила тихо.— Навіть сама не знаю чому. Так захотілося взяти бідолашну кицю. Це ж таки невесело бути такою бідолашною кицею на дощі.

Та Джордж уже знову читав.

Вона перейшла кімнату, сіла перед туалетним дзеркалом і взявши ручне дзеркальце, почала роздивлятися себе. Подивилася в профіль, спочатку з одного боку, потім з другого. Тоді взялася розглядати потилицю й шию.

— Як ти гадаєш, чи не відпустити мені довші коси? — спитала вона, знову дивлячись на себе в профіль.

Джордж звів очі й побачив її потилицю та коротко, по-хлоп'ячому підстрижене волосся.

— Мені подобається так, як є.

— А мені набридло,— сказала вона.— Набрідло бути схожою на хлопчика.

Джордж повернувся на ліжку. Відколи вона заговорила, він не спускав з неї очей.

— Ти в мене справжня красуня,— мовив він.

Вона поклала дзеркальце на туалетний столик, пішла до вікна й визирнула надвір. Уже сутеніло.

— Мені хочеться гладенько й туго зачесати коси назад і стягти їх у великий вузол на потилиці, щоб відчувати його,— сказала вона.— І хочеться посадити на коліна кицю і щоб вона муркотіла, коли я гладитиму її.

— Он як? — обізвався з ліжка Джордж.

— А ще хочу їсти за своїм столом, і мати своє столове срібло, і щоб горіли свічки. Хочу, щоб була весна, і хочу розчісувати коси перед дзеркалом, і хочу кицю, і хочу мати нові сукні.

— Ну, годі вже. Візьми щось почитай,— сказав Джордж. Він знову читав.

Його дружина дивилась у вікно. Надворі вже зовсім посутеніло, і дощ так само поливав пальми.

— А я все одно хочу кішку,— сказала вона.— Хочу кішку, і край. Зараз же. Коли вже не можна відпустити коси чи якось розважитись, то хоч кішку можна.

Джордж не слухав її. Він читав книжку. Його дружина дивилась у вікно, на площу, де вже засвітилися ліхтарі.

У двері хтось постукав.

— *Avanti* (Заходьте (італ.)),— мовив Джордж і підвів очі від книжки.

На порозі стояла покоївка. Вона міцно притискала до себе велику плямисту кішку, що звисала в неї з рук.

— Пробачте,— сказала вона. — Padrone звелів віднести її синьйорі.

Переклад В. Митрофанова